

JUSTITSMINISTERIET

Retsudvalget
Christiansborg Slot 1
1218 København K

Dato: 12. december 2017
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Nanna Due Binø
Sagsnr.: 2017-0037-0005
Dok.: 587968

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål 7 vedrørende forslag til lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven) (L 68) og forslag til lov om ændring af lov om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger, lov om massemediers informationsdatabaser og forskellige andre love (Konsekvensændringer som følge af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen samt medieansvarslovens anvendelse på offentligt tilgængelige informationsdatabaser m.v.) (L 69), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 24. november 2017.

Søren Pape Poulsen

/

Jakob Lundsager

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål 7 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende L 68 og L 69:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 23. november 2017 fra Forsikring og Pension, jf. L 68/L 69 – bilag 10.”

Svar:

1. Forsikring og Pension anbefaler i henvendelsen af 23. november 2017 ændringer i lovforslaget til databeskyttelsesloven (L 68) bl.a., at lovforslaget skal beskrive og fremhæve betydningen af de skærpede krav til et gyldigt samtykke, og at der i forarbejderne til lovforslaget indgår en klar opfordring til Datatilsynet om at iværksætte offentlige høringer om udkast til de danske vejledninger.

Endvidere anfører Forsikring og Pension, at man ikke er enig i fortolkningen af databeskyttelsesforordningens nationale råderum for at fastsætte behandlingsregler, som fremgår af betænkning nr. 1565 om databeskyttelsesforordningen.

2. I januar 2012 fremsatte EU-Kommissionen forslag til en databeskyttelsespakke. Pakken blev endeligt vedtaget den 14. april 2016. Pakken består navnlig af den generelle forordning om beskyttelse af personoplysninger, som skal gælde i både den private og offentlige sektor. Databeskyttelsesforordningen anvendes fra den 25. maj 2018. Forslag til lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven) (L 68) skal supplere forordningen.

3. Justitsministeriet har den 24. maj 2017 offentliggjort betænkning nr. 1565/2017 om databeskyttelsesforordningen. Betænkningen indeholder en nærmere analyse af den gældende retstilstand og forordningens bestemmelser, herunder forordningens rammer for nationale særregler.

Betænkningens analyser danner grundlag for udarbejdelsen af forslag til databeskyttelsesloven (L 68).

Betænkningen er udarbejdet i samarbejde med samtlige ministerier, KL, Danske Regioner, Erhvervsstyrelsen, Digitaliseringsstyrelsen og Datatilsynet.

Analysearbejdet har været understøttet af en ekspertreferencegruppe bestående af kommitteret ved Folketingets Ombudsmand Jens Møller, professor, dr.jur. Peter Blume, professor, dr.jur. Henrik Udsen og ph.d. Gert Læssøe Mikkelsen. Der er i analysearbejdet taget højde for ekspertreferencegruppens bemærkninger, som er indarbejdet i betænkningen.

Herudover blev der i forbindelse med projektarbejdet afholdt ”stormøder”, hvor bl.a. interesseorganisationer, erhvervslivet og advokatkontorer med speciale i persondataret var repræsenteret.

I efteråret 2016 blev der afholdt et workshop-forløb i regi af Erhvervsstyrelsen, hvor erhvervslivet havde identificeret centrale problemstillinger for erhvervslivet vedrørende forordningen.

I forlængelse heraf afholdt Justitsministeriet i samarbejde med Erhvervsstyrelsen et stormøde med deltagere fra erhvervslivet, hvor foreløbige konklusioner om centrale problemstillinger blev præsenteret. Til dette og andre stormøder blev der endvidere stillet en række konkrete spørgsmål, som efterfølgende er indgået i analysearbejdet.

Det bemærkes i øvrigt, at der i forbindelse med arbejdet har været særskilte drøftelser om en lang række centrale artikler i databeskyttelsesforordningen med bl.a. Forbrugerrådet Tænk og Institut for Menneskerettigheder.

I løbet af analysearbejdet har Justitsministeriet endelig modtaget henvendelser fra en række organisationer, institutioner mv. Dette gælder bl.a. Dansk Erhverv, Dansk Industri, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation, Forsikring og Pension, Danske Advokater, FSR, Finansrådet, Danske Medier, ATP og en række forsyningsselskaber, som er indgået i analysearbejdet.

4. Beskyttelsen af personoplysninger vil fremover hovedsageligt ske i databeskyttelsesforordningen. Det vil altså sige, at de store linjer på databeskyttelsesområde allerede er lagt.

Formålet med lovforslaget til databeskyttelsesloven er således som nævnt alene at supplere reglerne i forordningen.

Betænkningen om databeskyttelsesforordningen indeholder en juridisk analyse af bestemmelserne i databeskyttelsesforordningen.

Derudover indeholder betænkningen en analyse af konsekvenserne for gældende dansk særlovgivning i forhold til forordningen inden for samtlige ministeriers område.

Samtlige ministerier har gennemgået lovgivningen på ministeriernes ressortområde med henblik på at identificere bestemmelser, der regulerer behandling af personoplysninger eller i øvrigt har relation til forhold, som databeskyttelsesforordningen regulerer, herunder f.eks. den registreredes rettigheder.

Ministerierne har i samarbejde med Justitsministeriet vurderet, at de fleste af de identificerede bestemmelser om behandling af personoplysninger mv. – inden for databeskyttelsesforordningens nationale råderum som nærmere analyseret i betænkningen – kan opretholdes, når forordningen finder anvendelse.

5. Justitsministeriet udgiver i samarbejde med Datatilsynet en række vejledninger om databeskyttelsesforordningen. Således er der udgivet vejledninger om databeskyttelsesrådgivere, samtykke, dataansvarlige og databehandlere samt overførsel af personoplysninger til tredjelande og en generel informationspjece om databeskyttelsesforordningen. Flere vejledninger vil blive udgivet i den kommende tid.

I forbindelse med dette bliver udvalgte vejledninger drøftet med en række centrale aktører.

Derudover bemærker Justitsministeriet, at vejledningerne er tænkt som værende dynamiske og derfor kan udvikle sig over tid.

Det må forventes, at fortolkningen af forordningen på flere punkter i de kommende år vil blive udviklet gennem praksis fra bl.a. det med forordningen nyoprettede Europæiske Databeskyttelsesråd, EU-Domstolen, de danske domstole og Datatilsynet.

6. Forsikring og Pension har i henvendelsen af 23. november 2017 anført, at det er misvisende, at lovforslaget slet ikke nævner, at der med databeskyttelsesforordningens artikel 7 sker en vigtig ændring af kravene til et gyldigt samtykke. Forsikring og Pension anfører endvidere, at fraværet af oplysninger herom i lovforslaget især er overraskende i betragtning af, at der i betænkning 1565 udførligt er redegjort for, at kravene til et gyldigt samtykke er skærpet.

Det fremgår af § 6, stk. 1, i lovforslaget til databeskyttelsesloven (L 68), at behandling af personoplysninger må finde sted, hvis mindst en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt.

Det fremgår endvidere af lovforslagets § 7, stk. 1, at forbuddet mod behandling af følsomme personoplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, ikke gælder i tilfælde, hvor betingelserne for behandling af personoplysninger i databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra a, c, d, e eller f, er opfyldt.

Efter forordningens artikel 6, stk. 1, litra a, og artikel 9, stk. 2, litra a, kan der ske behandling af personoplysninger, hvis den registrerede har givet samtykke til behandlingen. Definitionen af et samtykke fremgår af artikel 4, nr. 11, mens betingelserne for et gyldigt samtykke uddybes i forordningens artikel 7.

De nærmere rammer for fortolkningen af databeskyttelsesforordningens artikel 7 fremgår af betænkning nr. 1565, side 63-64 og 176-185.

Databeskyttelsesforordningen indeholder regler for, hvornår personoplysninger kan behandles, og det følger heraf som altovervejende hovedregel, at personoplysninger vil kunne behandles, såfremt der er det fornødne samtykke fra den registrerede til behandlingen. Samtykke bruges således i vidt omfang som behandlingshjemmel, som én blandt flere mulige ligestillede behandlingshjemler.

Forordningens definition af et samtykke svarer til den gældende definition i persondatalovens § 3, nr. 8.

Databeskyttelsesforordningens artikel 7, stk. 3, 3. og 4. pkt., om at den registrerede skal oplyses om, at samtykket kan trækkes tilbage, inden der gives samtykke, og at det skal være lige så let at trække sit samtykke tilbage som at give det, indeholder dog nye krav til samtykke for den dataansvarlige.

Af databeskyttelsesforordningens artikel 7, stk. 4, fremgår det, at ved vurderingen af, om samtykke er givet frit, skal der tages størst muligt hensyn til, bl.a. om opfyldelse af en kontrakt, herunder om en tjenesteydelse, er gjort

betinget af samtykke til behandling af personoplysninger, som ikke er nødvendig for opfyldelse af denne kontrakt, er der overordnet tale om en ændring af gældende ret.

Det faktum, at artikel 7, stk. 4, indeholder ordet bl.a. vil bevirke, at bestemmelsen i praksis vil kunne få betydning i en række forskellige situationer, hvor der kan siges at være en klar skævhed mellem den registrerede og den dataansvarlige. Det er vanskeligt at fastlægge rækkevidden af denne bestemmelse på forhånd, og bestemmelsen vil utvivlsomt blive udviklet gennem praksis i de kommende år.

Det fremgår som nævnt af artikel 7, stk. 4, at der skal tages størst muligt hensyn. Der ses derfor ikke at være tale om en absolut bestemmelse, som ikke vil kunne fraviges. Bestemmelsen må fastlægge et fortolkningsprincip om størst mulig hensyntagen til ”skævheder” ved vurderingen af samtykkets gyldighed.

Med denne bestemmelse fastslås det således, at det skal tillægges størst mulig betydning i vurderingen af, om et samtykke er afgivet frivilligt, hvis en kontrakt betinger et samtykke til behandling af personoplysninger, selvom det efter kontrakten ikke er nødvendigt at behandle personoplysninger. Såfremt en person ønsker at købe en ydelse fra en virksomhed, vil der således i vurderingen af frivillighed af et eventuelt samtykke skulle tages størst mulig hensyn til, om samtykket eller omfanget heraf til behandling af personoplysninger har været nødvendigt for opfyldelsen af kontrakten. Endvidere vil de grundlæggende betingelser i forordningens artikel 5 også skulle iagttages. Der henvises til betænkning nr. 1565 om databeskyttelsesforordningen på side 180-183.

Det bemærkes, at et samtykke, der forud for den 25. maj 2018 er indhentet i overensstemmelse med de gældende regler herom, må antages også at kunne anvendes som hjemmel fra og med den dato. Der henvises til betænkning nr. 1565 om databeskyttelsesforordningen på side 183-184.

7. Forsikring en Pension har i henvendelsen endvidere foreslået, at det i lovforslaget præciseres, at behandlingshjemlerne i forordningens artikel 6, stk. 1, litra b, hhv. artikel 9, stk. 2, litra f, kan bruges af forsikrings- og pensionselskaberne som hjemmel for behandling af såvel tegning og ændring af forsikringer som ved skadebehandling.

Det fremgår af § 6, stk. 1, i lovforslaget til databeskyttelsesloven (L 68), at behandling af personoplysninger må finde sted, hvis mindst en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt.

Det fremgår endvidere af lovforslagets § 7, stk. 1, at forbuddet mod behandling af følsomme personoplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, ikke gælder i tilfælde, hvor betingelserne for behandling af personoplysninger i databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra a, c, d, e eller f, er opfyldt.

De to af Forsikring og Pension fremhævede behandlingshjemler kan således anvendes som behandlingsgrundlag.

De nærmere rammer for fortolkningen er databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra b, og artikel 9, stk. 2, litra f, fremgår af betænkning nr. 1565, side 134-140 og 215-216.

Det følger bl.a. af forordningens artikel 6, stk. 1, litra b, at behandling af ikke-følsomme oplysninger er lovlig, hvis behandling er nødvendig af hensyn til opfyldelse af en kontrakt, som den registrerede er part i, eller af hensyn til gennemførelse af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelse af en kontrakt.

Det følger endvidere af forordningens artikel 9, stk. 2, litra f, at behandling af følsomme oplysninger er lovlig, hvis behandling er nødvendig, for at retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, eller når domstole handler i deres egenskab af domstol. Bestemmelsen omhandler såvel behandling, der sker i den dataansvarliges interesse, som behandling, der sker i den registreredes interesse. Også behandling af oplysninger, der er nødvendig for, at en tredjemands retskrav kan fastlægges mv., vil kunne ske i henhold til bestemmelsen.

Omfattet af bestemmelsen er bl.a. den situation, hvor behandling af oplysninger om den registrerede er nødvendig for, at den dataansvarlige kan afgøre, om den registrerede har et retskrav. Bestemmelsen vil således kunne omfatte forsikringssektorens behandling af helbredsoplysninger med henblik på at vurdere, om den registrerede har krav på erstatning.

8. Som nævnt stiller Forsikring og Pension spørgsmålstegn ved forklaringen af det nationale råderum for at fastsætte behandlingsregler, som det nærmere

er analyseret og beskrevet i betænkning nr. 1565 om databeskyttelsesforordningen.

Spørgsmålet om, hvilket nationalt råderum forordningen efterlader medlemsstaterne til at opretholde og indføre nationale regler om behandling af personoplysninger har været grundigt overvejet i det betækningsarbejdet.

Konklusionen i betænkningen er, at det ikke har været hensigten med forordningen at efterlade et andet rum – end efter databeskyttelsesdirektivet, som persondataloven er baseret på – for nationalt at tilpasse anvendelsen af forordningens bestemmelser om behandling af ikke-følsomme oplysninger ved at fastsætte mere specifikke krav til behandling og andre foranstaltninger for at sikre lovlig og rimelig behandling med henblik på overholdelse af artikel 6, stk. 1, litra c og e. Der henvises til betænkning nr. 1565 side 161-166.

Medlemsstaterne er således overladt muligheden for at fastsætte regler om, hvornår der er tale om en behandling, der er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige eller en behandling, der er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt, jf. forordningens artikel 6, stk. 1, litra c og e.

Retstilstanden for det nationale råderum ses derfor for så vidt angår anvendelsen af artikel 6, stk. 1, litra c og e, jf. artikel 6, stk. 2-3, at være en videreførelse af gældende ret, ligesom medlemslandene i præambelbetragtning nr. 10 overlades muligheden for at opretholde nationale bestemmelser for yderligere at præcisere bestemmelserne i forordningen.

Det er på den baggrund, at ressortministerierne i samarbejde med Justitsministeriet, som nævnt ovenfor, har vurderet, at en lang række love og bekendtgørelser om behandling af personoplysninger kan opretholdes ved siden af databeskyttelsesforordningen. Det gælder også den lovgivning, som Forsikring og Pension henviser til. Der henvises til betænkning nr. 1565, bind II.

9. Forsikring og Pension henviser også i henvendelsen til reglerne om behandling af personoplysninger i lovforslagets § 11, som fastlægger rammen for, hvornår offentlige myndigheder og private må behandle oplysninger om personnummer.

Private må herefter behandle oplysninger om personnummer, når det følger af lovgivningen, den registrerede har givet samtykke hertil i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 7, behandlingen alene finder sted til videnskabelige eller statistiske formål, eller hvis der er tale om videregivelse af oplysninger om personnummer, når videregivelsen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder mv. af den pågældende art, og når videregivelsen er af afgørende betydning for at sikre en entydig identifikation af den registrerede, eller videregivelsen kræves af en offentlig myndighed. Endelig må private behandle personnumre, hvis betingelserne i lovforslagets § 7 om behandling af følsomme oplysninger er opfyldt.

Det er Justitsministeriets vurdering, at betingelserne for behandling af oplysninger om personnumre i lovforslaget ligger inden for rammerne af forordningens krav i artikel 87 om, at oplysninger om personnummer udelukkende kan behandles med de fornødne garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder i henhold til forordningen.

Det er endvidere Justitsministeriets vurdering, at der fortsat bør gælde særlige betingelser som de foreslåede for behandling af oplysninger om personnumre, som i øvrigt svarer til reglerne i den gældende persondatalovs § 11.

Justitsministeriet finder dog, at private – i modsætning til i dag – bør have mulighed for at behandle oplysninger om personnumre, når betingelserne i forslaget § 7 om behandling af følsomme oplysninger er opfyldt.

Det vil sige, at man også i det private skal have mulighed for at behandle personnumre, når man lever op til de strenge krav for f.eks. at kunne behandle helbredsoplysninger.

10. Forsikring og Pension har i henvendelsen også stillet spørgsmålstegn ved lovforslagets § 10 om behandling af oplysninger med henblik på at udføre statistiske eller videnskabelige undersøgelser.

I bestemmelsen videreføres således persondatalovens § 10 tilpasset databeskyttelsesforordningens rammer.

Justitsministeriet har dog i lyset af de indkomne høringssvar, herunder Datatilsynets høringssvar, genovervejet lovforslagets § 10 og i den forbindelse foretaget enkelte tilretninger i forhold til § 10 i høringsudgaven af lovforslaget.

Efter bestemmelsen i stk. 1 vil der kunne behandles oplysninger som nævnt i databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, og artikel 10, såfremt behandlingen alene finder sted med henblik på at udføre statistiske eller videnskabelige undersøgelser af væsentlig samfundsmæssig betydning. Det forudsættes, at der ikke sker nogen indskrænkning i forhold til de muligheder, som den dataansvarlige har for at foretage undersøgelser i statistisk eller videnskabeligt øjemed efter den gældende persondatalov.

Det følger endvidere af stk. 2, at der ikke senere må ske behandling af oplysninger, som er omfattet af stk. 1, til andre formål. Dette medfører bl.a., at oplysningerne ikke må anvendes til at træffe foranstaltninger eller afgørelser vedrørende bestemte personer.

Videregivelse af oplysninger omfattet af stk. 1 og 2 må alene ske med henblik på udførelse af undersøgelser i statistisk eller videnskabeligt øjemed. Bestemmelsen i stk. 3 opregner tre situationer, hvor videregivelse til tredje mand kræver tilsynsmyndighedens forudgående tilladelse, nemlig når videregivelsen sker til behandling uden for databeskyttelsesforordningens territoriale anvendelsesområde (nr. 1), når videregivelsen vedrører biologisk materiale (nr. 2), eller når videregivelsen sker med henblik på offentliggørelse i et anerkendt videnskabeligt tidsskrift eller lignende (nr. 3). Videregivelse med henblik på offentliggørelse i anerkendte videnskabelige tidsskrifter eller lignende anses i den forbindelse som et led i viderebehandling til videnskabelige eller statistiske formål, jf. stk. 3, nr. 3.

Efter stk. 4 kan tilsynsmyndigheden fastsætte generelle vilkår for videregivelse af oplysninger omfattet af stk. 1 og 2, herunder for videregivelser, der ikke kræver tilladelse efter stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan endvidere fastsætte nærmere vilkår for videregivelse af oplysninger efter stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan i den forbindelse f.eks. stille krav om pseudonymisering og videregivelse i en form, der ikke er umiddelbart personhenførbart for modtageren og andre vilkår til beskyttelse af de registreredes privatliv.

Justitsministeriet finder, at bestemmelsen har den rette balance mellem hensynet til beskyttelsen af den registrerede over for hensynet til fri udveksling af personoplysninger, ligesom bestemmelsen ligger inden for det nationale råderum i databeskyttelsesforordningen.

11. Forsikring og Pension har i henvendelsen foreslået, at lovforslagets § 42 om bødeforelæg fra Datatilsynet af retssikkerhedsmæssige grunde bør udgå.

Justitsministeriet vurderer, at muligheden i lovforslagets § 42, stk. 1, for Datatilsynet til at udstede bødeforelæg bør fastholdes, idet det bemærkes, at det fremgår af bemærkninger til lovforslagets § 42, at forslaget kun retter sig mod sager, hvor den dataansvarlige eller databehandleren tilstår det strafbare forhold.

Forslaget indebærer endvidere, at Datatilsynets kompetence er begrænset til tilfælde, hvor sagen er egnet hertil, det vil sige i ukomplicerede sager, hvor der ikke er bevismæssige tvivlsspørgsmål. Det er endvidere en forudsætning, at der i retspraksis er fastlagt et tilstrækkeligt præcist bødeniveau for den pågældende overtrædelse, jf. lovforslagets afsnit 2.8.3.9.

12. Forsikring og Pension har endvidere anført, at det på baggrund af hensyn til virksomhedernes retssikkerhed er rimeligt, at der i bemærkningerne til lovforslaget tilføjes, at proportionalitetsprincippet tilsiger en generelt lempelig fortolkning og anvendelse af lovens straffebestemmelser i den første tid efter ikrafttræden af databeskyttelsesforordningen.

Det følger af forordningens artikel 83, stk. 1, at bøder i hver enkelt sag skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Som det fremgår af lovforslagets § 41, stk. 3, skal databeskyttelsesforordningens artikel 83, stk. 2, følges ved pålæggelse af straf efter stk. 1 og 2. Artikel 83, stk. 2, litra a-k, indeholder en række hensyn, der i hver enkelt sag skal tages behørigt hensyn til, ved idømmelse af bøde. I den forbindelse henledes særligt opmærksomheden på den ikke-udtømmende karakter af artikel 83, stk. 2, jf. bestemmelsens litra e, som åbent henviser til ”andre skærpende eller formildende faktorer ved sagens omstændigheder”.

Som det fremgår i lovforslagets afsnit 2.8.3.7 må det antages, at forordningens artikel 83 og lovforslagets § 41 vil betyde en væsentlig forøgelse af bødestørrelsen for overtrædelser af forordningens bestemmelser i forhold til, hvad overtrædelser af persondataloven i dag takseres til.

Det skal dog bemærkes, at det ikke er en forudsætning, at der pålægges bøde ved alle overtrædelser af databeskyttelsesforordningen og loven. Sagens konkrete momenter kan således trække i en formildende retning. Dette betyder, at der ikke nødvendigvis skal komme en bestemt reaktion, herunder en bøde, ved overtrædelser af forordningen og lovforslaget, jf. herom i forhold til bøder til offentlige myndigheder afsnit 2.8.3.8 i lovforslaget.

13. Forsikring og Pension har endelig anført, at det havde været mere retvisende at oplyse i lovforslaget, at de økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet ”ikke forventes at ændre sig væsentligt” som følge af lovforslaget, idet der i det store og hele vil være tale om en videreførelse af gældende ret inden for de områder, som fremover reguleres af lovforslaget.

Justitsministeriet bemærker, at databeskyttelsesforordningen har økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget forventes imidlertid ikke i sig selv at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv. af betydning.

For så vidt angår lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser vil der i forbindelse med udstedelsen af eventuelle bekendtgørelser blive foretaget en vurdering af eventuelle økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER), der på det foreliggende grundlag har vurderet, at lovforslaget ikke i sig selv medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.